

Sygn. akt IV KK 405/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 sierpnia 2018 r.

sprawy **R. K.**

skazanego z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

i art. 91 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt II Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.

z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego K. K.
- Kancelaria Radcy Prawnego w L. kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta
czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23%
podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji, jako obrońcy
z urzędu skazanego R. K.;**

**III. obciąża skazanego R. K. kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji zarzucono, rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie przepisów art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez oparcie się przez Sąd I Instancji, oraz Sąd II Instancji, przy ustaleniu czy oskarżony w chwili popełnienia czynów posiadał zdolność rozpoznania ich znaczenia i pokierowania swym postępowaniem

wyłącznie na opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 21 lipca 2016 roku, tj. Opinii uzupełniającej oraz sprostowaniu do opinii biegłych sądowych z dnia 2 września 2016 roku, których treść jest sprzeczna wewnętrznie oraz wzajemnie się wykluczająca, a ponadto są one niejasne i nie zawierają wnikliwego uzasadnienia, w szczególności w zakresie uznania przez biegłych, że w zakresie czynu z art. 207 § 1 k.k. oskarżony działał w stosunku znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem jak i ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozumienia znaczenia czynu, natomiast w stosunku do pozostałych czynów, brak jest podstaw do stwierdzenia poczytalności ograniczonej, pomimo iż ramy czasowe wskazanych czynów pokrywają się ze sobą, a okoliczności te nie zostały przez biegłych wyjaśnione, natomiast sprostowanie do opinii pomimo że zawiera wnioski odmienne od wcześniej wskazywanych przez biegłych nie zawiera uzasadnienia na jakiej podstawie biegli doszli do wskazanych w niej konkluzji, co skutkowało dowolnym przyjęciem, że oskarżony nie działał w warunkach ograniczonej poczytalności.

Prokurator Rejonowy w T. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, wniósł o oddalenie kasacji, złożonej przez obrońcę skazanego R. K. od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa [...] – jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Poza sporem jest, że w istocie zarzut z kasacji dotyczy rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w T. a nie wyroku sądu odwoławczego. Nie można podzielić wyводу z kasacji, iż opinie sądowo – psychiatryczne sporządzone na potrzeby niniejszej sprawy są wzajemnie sprzeczne i niejasne. Biegli z zakresu psychiatrii ustosunkowali się do wszystkich zagadnień wskazanych zarówno przez prokuratora w toku postępowania przygotowawczego, jak i Sąd podczas postępowania jurysdykcyjnego, a kwestia ujęta w opinii z dnia 21 lipca 2016 roku, że R. K. popełnił czyn zarzucony mu w punkcie I aktu oskarżenia mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim zachowaniem, została wyjaśniona przez biegłych psychiatrów w piśmie z dnia 2 września 2016 roku. Z powyższego pisma wynika jednoznacznie, że biegli omyłkowo wskazali, iż

oskarżony działał w warunkach art. 31 § 2 k.k., nie zauważając, że czyn z art. 207 § 1 k.k., co do którego poczynili takie spostrzeżenia, nie stanowi przedmiotu aktu oskarżenia.

Wskazać przy tym należy, że akt oskarżenia został w niniejszej sprawie wniesiony do Sądu Rejonowego w T. w marcu 2016 roku, co zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437) skutkowało prowadzeniem sprawy przeciwko R. K. w oparciu o przepisy procesowe z ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), do czasu jej prawomocnego zakończenia. Brak jest zatem możliwości stawiania sądom rozpoznającym niniejszą sprawę zarzutu nieprzeprowadzenia tego dowodu z urzędu (por. ówczesne brzmienie przepisu art. 167 k.p.k.). Podkreślić należy, że analiza akt niniejszej sprawy wskazuje, że po otrzymaniu przez Sąd Rejonowy w T. opinii sądowo - psychiatrycznej z dnia 21 lipca 2016 r. i jej sprostowania z dnia 2 września 2016 r., obrońca oskarżonego nie składał kolejnego wniosku dowodowego, którego przedmiotem byłoby przeprowadzenie kolejnej opinii. Z kolei na etapie postępowania apelacyjnego podniesienie tego zarzutu byłoby niedopuszczalne w świetle obowiązującego, na mocy art. 25 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 11 marca 2016 r., przepisu art. 427 § 4 k.p.k., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw.

Na zakończenie Sąd Najwyższy podkreśla, że okoliczności sprawy nie dają żadnych podstaw do stwierdzenia naruszenia przez Sąd Okręgowy w S. wskazanych w kasacji przepisów postępowania. Nadto zarzuty podniesione w kasacji zostały wprawdzie sprecyzowane w stylizacji korespondującej z ustawowym ujęciem podstawy kasacji, w istocie jednak sprowadzają się one do podważenia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę skazania R. K. Za czyny określone w art. 226 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k., oraz art. 226 § 1 k.k. Należy wyraźnie stwierdzić, że w kasacji nie wykazano, by w sprawie doszło do naruszenia przez Sąd Okręgowy

w S. jakiegokolwiek przepisu dotyczącego oceny dowodów, w tym dowodu z opinii biegłych psychiatrów.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.